

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat ze leerzaam en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk betrekking hebben. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, spreekt voor zich. Zie hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Zie hieronder de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannepijper. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Koks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Hertje van Parijs. — 319. De Jager van Turnhout. — 320. De Overduppers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Levensreis. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 340. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Jemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De verderf van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edeemoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Vierde druk.

Nr 58.

A. HANS.

Uit de oude Doos

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Uit de oude Doos

VAN OUDE TORENS.

Keldermans was een kundige bouwmeester. Hij kwam uit Mechelen. Hij had vernomen, dat de burgers van Zierikzee in Zeeland een prachtigen toren wilden bouwen, hooger dan een ter wereld. De burgemeester en schepenen hadden echter al menigen bouwmeester die hun een plan toonde, weggestuurd. Het ontwerp was niet naar hun zin. Een schooner toren begeerden ze, dan die mannen voor hen geteekend hadden.

Zierikzee was toen — bijna vier honderd jaar geleden — een rijke gemeente. Honderden schepen voeren naar de vreemde landen en brachten van daar allerlei goederen voor de kooplieden. Zoo verdiende men door zeevaart en handel veel geld. Ook waren er talrijke visschers. En voor de visch had men zout noodig, dat werd uit zeewater bereid. De zoutneering bracht eveneens veel voordeel op. Dan waren er scheepbouwers, zeilmakers, touwslagers, kortom voor ieder was er gelegenheid ruim zijn brood te verdienen en voor velen zelfs om rijk te worden.

Men werd wel wat trotsch en daarom ook wenschte men een toren hooger dan die van Antwerpen of Dordrecht, van Keulen of andere steden, waarmee men zaken deed. Het moest zelfs zooals ze zeiden de hoogste toren der wereld worden.

En Keldermans zou nu zijn plan eens toonen ; kwam met zijn teekening bij de heeren die de stad bestuurden. En allen waren opgetogen. Wat een pracht van een toren zagen ze daar ! Die moest gebouwd worden. Zoo'n toren zou door ieder bewonderd worden. Wel drie honderd el hoog. Men kende toen nog geen meters. En vier verdiepingen en de steen uitgebeiteld als kant zoo fijn.

Keldermans werd dus niet weggestuurd. Hij maakte akkoord en kon dadelijk aan 't werk. Hij huurde arbeiders en bestelde steen, kalk, hout en ijzer.

De burgers hadden het plan gezien. Ja, die toren zou overal den roem van Zierikzee verkondigen.

De grondvesten werden gelegd. Op zekeren morgen leunde een man over de balie, die de plaats van 't werk afsloot. Keldermans gaf juist eenige bevelen aan een opzichter.

De vreemdeling begon luid te lachen.

Keldermans en de opzichter keken op.

— Wat scheelt er u ? vroeg de bouwmeester.

— Nooit zal uw toren voltooid worden ! riep de zonderlinge kerel.

— En waarom niet ?

— Zierikzee is veel te hoogmoedig en dat wordt gestraft. Ha, ze willen een toren als nergens ter wereld. Een bouwval zal het zijn.

— Gij zijt zeker jaloeersch ! snauwde Keldermans.

Maar de vreemdeling schudde het hoofd en verdween.

— Dat zal een der vroeger weggestuurde bouwmeesters zijn, sprak de opzichter. Hij kan niet verdragen dat het werk u gegund wordt.

— Best mogelijk ! Maar wij storen ons niet aan hem.

De vreemdeling vertelde ook elders in de stad, dat Zierikzee nooit zijn hoogen toren zou krijgen. Hij werd buiten de poort gejaagd.

De arbeid werd voortgezet. Steen, hout, kalk, ijzer, al het materiaal kwam aan en de bouw vorderde snel. Reeds stond er na een jaar een machtig onderstuk.

Daarop moesten nu de verdiepingen gestut worden.

Maar op een nacht brak een geweldige storm los. 't Was een noodweer en het hield wel drie dagen aan. Er was veel schade op 't land, maar nog meer op zee. En weldra wist men, dat de Zierikzeesche handelsvloot bijna geheel vernietigd was. Men telde in de stad meer dan vijfhonderd weduwen, zooveel mannen waren er door de schipbreuken omgekomen.

Rijke kooplieden bezaten niets meer. Vele inwoners waren geheel geruïneerd.

Men kon den torenbouw niet voortzetten. Er was geen geld meer. En Keldermans verliet de stad.

Nu ziet men te Zierikzee nog den onvoltooiden zwaren toren. Neen, hoog is hij niet geworden. Veel Antwerpenaren, die in den Zomer een boottochtje naar de Oosterschelde doen, kennen hem wel. Hij wekt toch eerbied af.

De vreemdeling begon te lachen (blz. 4.)

In den oorlog 1914-18 stonden dicht bij hem houten huisjes, waarin Belgische vluchtelingen woonden.

Wisten ze wel, dat die toren nog door een Vlaming was gebouwd ?

We gelooven niet dat iemand voorspeld heeft, hoe de toren nooit voltooid zou worden. Dat zijn van die legenden en we houden wel van zulke aardige verhalen. Ze herinneren ons aan oude feiten.

Zoo is de toren onvoltooid gebleven, omdat werkelijk Zierikzee door de schipbreuken een arme stad werd.

Het bouwen van een toren duurde toen wel honderd jaar en meer. En in zulk een tijd kon veel veranderen, door rampen, oorlogen, en oproer. Menige toren bleef onvoltooid, ook in ons land. We denken aan den Sint Jacobstoren te Antwerpen. Men vertelde daar wel, dat de duivel 's nachts afbrak, wat er over dag gebouwd was geworden. En toen gaf men den moed op. De Onze Lieve Vrouw kerk in dezelfde stad moest met vijf torens versierd worden. En er is maar een voltooid. Van een tweeden zien ze het onderdeel. Maar och, met dien eenen zijn we al zeer tevreden. Hij is een wonder van schoonheid.

De Sint Romboutstoren te Mechelen moest ook veel hoger worden, dan hij nu is. Door de beroerten en oorlogen der zestiende eeuw is dit niet gebeurd. De steenen voor den torenbouw werden gekaapt en voor een fort gebruikt.

Zoo zouden we van nog heel wat torens 't zelfde kunnen verhalen

Maar we zijn blijde met deze welke we bezitten.

DE OVERWINNING.

Eens had een rijk en jong koopman van Antwerpen zich voor handelszaken naar Amsterdam begeven. Na aldaar voor gedane leveringen 6.000 guldens aan baargeld te hebben ontvangen, vertrok hij met zijn geld van Amsterdam naar Gouda. Hier moest hij een schipper huren. Hij had daar een heelen bult geld bij zich, allemaal daalders en zware daalders ook. Die zou hij eerst gaan uitwisselen tegen goud : dat pakte gemakkelijker in. Hij begaf zich naar een koopman, dien hij kende — en voerde hem met zich naar de herberg, waar hij wilde eten. Nu had hij bovendien ook een schipper ontboden, wiens vaartuig hij voor zich bespreken zou tot Dordrecht, alléén, zonder iemand meer, in de schuit te willen toelaten.

De schipper kwam en werd ontvangen in de kamer, waar de twee juist bezig waren het geld te wisselen. Het lag aldaar op de tafel alzóó uitgestort, dat het wel niet anders kon als de schipper in 't oog steken.

Na gemaakte afspraak en gedane wisseling, liet de Antwerpenaar wijn brengen. Dit beviel hem en zijn

vriend zoo goed, dat zij, eens begonnen, voort wijn bestelden, tot zij beiden smoordronken waren.

De schipper, zijn tij waarnemend, kwam in de herberg, om den reiziger te waarschuwen, dat het nu tijd was, hetgeen echter niet belette, dat de koopman, zoet op den drank, hem zeide, dat hij best wat kon wachten. Onder dit over- en weergepraat verliep er wel meer dan een uur, eer dat de Antwerpenaar toestemde om zich in de schuit te doen leiden, welk uitstel den schipper geweldig hinderde. Want, ofschoon het redelijk goed weer was en een gunstige wind, zoo woei het nochtans slechts weinig, en onze vriend was derhalve met reden beducht, dat hij, als het zóó ging, Dordrecht vóór den avond niet kon bereiken.

Toen dan eindelijk de koopman goed en wel in het vaartuig was, duurde het geen oogenblik, of hij sliep als een os, en begon overluid te ronken.

De schipper zat aan 't roer. Hij was met den Antwerpenaar alleen aan boord. De schipper, bekend als een eerlijk man, kreeg nu toch rare gedachten. Hij had al dat geld gezien. Hij wist dat de koopman het bij zich droeg.

— Ik ben een schamel gezelschap, zei hij tot zich zelve, en moet mijn kost met moeite verdienen ; maar, had ik dat geld, dan zou ik mijn zorg ter zijde kunnen stellen en vroolijk leven. Kijk, de gelegenheid is nu zóó schoon als het kan : wie belet mij, dat ik terstond handele en wegreis. En het zal zoo gauw niet uitko-

men, of ik zal wel zoo wijd wezen, dat ik op een plaats ben, waar men mij niet zal vervolgen. En de koopman, die zal zich ook niet verweren, of mij te sterk worden; wat treuzel ik dan? Waarom neem ik dan den tijd niet waar, die mij nu zoo gunstig is?

Er was geen enkel vaartuig in de buurt. Niemand kon dus getuige zijn van den moord.

De schipper aarzelde nog eenigen tijd. Maar dan trok hij zijn mes en sloop naar de kajuit. De Antwerpenaar sliep vast. Een stoot en het zou met hem gedaan zijn. En dan het lijk over boord.

Maar de schipper liep haastig buiten.

— Neen, ik kan niet, ik wil niet, zei hij. God beware me, dat ik zulk een misdaad zou doen. Het is de geld-duivel, die me er toe wil aanzetten.

Hij keerde bij het roer terug. Maar weer kwam de begeerte op.

— Doe het toch, fluisterde een kwade stem. Gij kunt in eens rijk zijn. En nooit komt het uit. En wie zou iets tegen u bewijzen! Vaar met het lijk ergens naar den oever. Werp het daar in 't water. Men zal denken dat de koopman aan land aangerand en vermoord werd. Nooit krijgt ge nog zulk een gelegenheid, om uit uw armoede te geraken.

En weer stond de schipper op en trad de kajuit binnen. Hij beefde over zijn gansche lichaam. Zijn mes zweefde nu boven den slapenden koopman.

— Wilt ge een moordenaar worden? klonk een andere stem in hem.

De schipper schrok en snelde heen. Hij kon niet dooden. Opnieuw zat hij aan 't roer. Maar voor den derden keer kwam de geweldige bekoring en ging hij naar de hut. Ook thans overwon nog zijn eerlijkheid.

— O, God! wees me genadig! bad de schipper.

Hij wierp zijn mes over boord. Dan stootte hij den koopman zoo hard met den voet op 't lijf dat deze vrij onzacht maar toch gemakkelijk wakker werd. De Antwerpenaar, die niet wist welk een gevaar hem boven 't hoofd had gehangen, was zeer verwonderd en verbaasd, en begreep niet, wat de schipper wilde. Maar deze, die 't wel wist, sprak tot zijn passagier nijdig:

— Gij dronken ezel, hoe lang zijt ge nog van plan te slapen? Om u ben ik geweest in zulk een zielegevaar, dat ik het mijn leven niet zal vergeten. Want om uw geld had ik bijna mijn ziele verdoemd en u het leven benomen. Driemaal, driemaal heb ik mijn mes uit de schede gehad om u te dooden, en wat zou daar de oorzaak van zijn geweest, anders dan uw dronkenschap. En ik beloof u, dat ik uw trouw ook niet onbe loond zal laten.

Dus voeren zij voort en kwamen nog 's avonds ter goeder tijd binnen Dordrecht aan.

De Antwerpenaar betaalde den schipper het tiendubbele der vracht.

— Dit zal me voor altijd een les zijn, om matig te leven, verzekerde hij.

De schipper had een zwaren strijd geleverd, maar de overwinning behaald.

EEN HOND, WAAR EEN MENSCH VAN LEEREN KAN.

Een zestigtal jaren geleden, had de Amerikaansche brik Cecil of Cecilia, een prachtige Nieuwfoundland-schen hond aan boord, die Napoleon heette. Zijn schoone gestalte wekte ieders bewondering.

En echter was er één aan boord, die den hond niet lief had : de kapitein Symmes. Deze hield van geen enkel beest. Maar in 't bijzonder had hij tegen 't geheele hondengeslacht zoo'n haat opgevat, dat men waarlijk zou zijn gaan denken, dat zijn geheele familie aan hondsdolheid gestorven was, en dat hij voor zich zelve het ellendige lot zijner verwanten duchtte.

Eén dag vooral deed Symmes zijn tegenzin blijken op een wijze, die op de gansche bemanning en op al de passagiers een allerpijnlijksten indruk maakte.

Napoleon had de gewoonte, nu en dan de kajuit van den kapitein binnen te loopen. Eens deed hij dit weer, en o, wee ! door 't kwispelen met zijn grooten staart, wierp hij den inktkoker en het papier van de tafel.

Verwoed over deze onwillekeurige vrijpostigheid, besloot Symmes het arme beest daarvoor te tuchtigen. Hij greep een scheermes, en sneed het onschuldig dier den staart af.

Het gejank van den hond lokte zijn baas, eenen Indiër, op het dek. Nauwelijks had deze de baldadige

verminking bespeurd, die zijn getrouwe Napoleon had ondergaan, of hij wierp zich op den hondenhater en sloeg hem neer op het dek.

Het gevolg dezer wraakneming was dat de Indiër de boeien aankreeg. Maar dit duurde niet lang, want de kapitein had berouw gevoeld over zijne wreedheid, na te hebben gehoord, dat Napoleon, nog zeer jong zijnde zijn meester uit een schipbreuk had gered, waarin het meerendeel der bemanning was gebleven.

Weinige dagen waren na het voorval met den deer-
niswaardigen Nieuwfoundlander verlopen, toen deze hond de eerste persoon werd in een allertreffendste gebeurtenis.

In dezen tusschentijd had de hond niet nagelaten, door brommen, zijn diepen wrok tegen den kapitein te vertoonen, iederen keer dat deze hem naderde. Te vergeefs trachtte de baas van Napoleon, die voor het leven van zijn hond vreesde, deze uitingen van boosheid te onderdrukken. Doch Symmes was nu verdraagzamer geworden, en scheen het beest geen kwaad te willen.

Op een morgen nu, dat de kapitein zich op den boegspriet bevond, verloor hij plotseling het evenwicht en viel in zee. De Cecile liep omstreeks 15 knopen in 't uur.

— Een man over boord, de kapitein is over boord ! was de algemeene kreet.

Ieder stormde naar het dek. De kapitein kon wat zwemmen en spande al zijn krachten in om het schip weder te bereiken. Maar men vreesde voor hem terecht de ontmoeting met een witten haai, waarvan er veel in die buurt rondwaarden, zoodat iedereen den toestand van Symmes als hoogst gevaarlijk beschouwden. En nauwelijks had men een sloep ter zee gelaten, of ziet, daar nadert werkelijk zoo'n zeemonster den rampzaligen drenkeling.

Nu moeten onze lezers weten dat de witte haai de grootste is van zijn soort. Dit ondier heeft gewoonlijk zeven meter lengte. En men beschouwt dezen visch als den wreedsten en verschrikkelijksten van alle haaien.

— Roeit, jongens, roeit of we komen te laat ! riep de Officier, die de boot kommandeerde. Maar wat is dat ?

Deze vraag werd den officier in den mond gegeven door het zien, dat Napoleon in zee was gesprongen.

Het edele dier had wel de oorzaak van al het rumoer opgemerkt. Gedurende eenige oogenblikken scheen het door zijn dof gebrom slechts vreugd te willen uiten over het levensgevaar, waarin Symmes verkeerde.

Maar weldra had dit gebrom plaats gemaakt voor dat meêwarige huilen, dat zoo dikwijls de toegenegenheid van een hond voor den mensch te kennen geeft, wanneer deze laatste zich in gevaarlijke omstandigheden bevindt. Eindelijk kon de Nieuw-Foundlander het niet langer houden ; hij storte zich op eens in 't water en zwom met snelheid op den kapitein af.

De kapitein was slechts een middelmatig zwemmer, en werd uitgeput. Ofschoon bewust van het dubbele gevaar, waaraan hij was blootgesteld, werden zijn pogingen tot zelfredding al zwakker en zwakker terwijl de haai, zich met snelheid voortbewoog.

— Roeit wat ge kunt, jongens, zijn leven is er mee gemoeid ! herhaalde de officier.

De vermoeide zwemmer naderde langzaam. Zijn hoofd verdween van tijd tot tijd onder de golven. Maar achter hem verhief zich de rug van het vraatzuchtig dier.

De Indiër, de baas van Napoleon, vóór op de boot, zwaaide met zijn mes, en hield met aandacht het oog gevestigd op den kapitein, het zeemonster en den trouwen hond, waaraan hij zijn leven verschuldigd was. Zijn ferme blik verklaarde duidelijk, dat, zoo de hond den haai ten prooi werd, diens baas den lieven Napoleon wreken zou, al ware het ten koste van zijn eigen leven.

— Wat een zwemmer ! riepen de matrozen, de vlugheid van den Nieuw-Foundlander opmerkende. Als wij ons niet haasten vreet de haai nog een van de twee of misschien allebei op.

De ontzettend groote haai was een kapitein op drie riemen lengte nabij gekomen. Zich plotseling op den rugdraaiende, maakte het monster zich juist klaar, om op Symmes toe te schieten en hem met gapende kaken

te verslinden, kaken die opengesperd, de lange drie-
hoekige tanden deden zien.

De kapitein uitte een kreet van angst Maar Napoleon
alsof een nieuwe kracht hem bezielde had, was er ook
bij. De hond wierp zich, met een wild gehuil, op den
glimmenden buik van den haai, en drukte de tanden
diep in het ondiep, terwijl de boot met volle vaart na-
derde.

— Hij is gered, als wij maar even kordaat zijn, als
de hond, riep de officier.

Men zag den haai sidderen en krimpen van de pijn.
Hij keerde zich om, om onder te dompelen. Napoleon
liet niet los Daar was eindelijk de sloep. De Indiër, het
mes tusschen de tanden dook op de plaats waar Sym-
mes onder de baren verdwenen was. Na eenige se-
konden kwam de hond weder boven, en, bijna tegelijk
met dezen, zijn baas, die het bewustelooze lichaam
van den kapitein bij de haren had.

— Haalt ze aan boord ! riep nu met der haast de
officier. Vlug, want de haai wil er weer op los.

Dit bevel werd onverwijld gehoorzaamd, en een twee-
den aanval van den haai verijdeld door den komman-
dant der sloep, die de oogen van 't ondiep, al water
spattende, verblind had De visch kwam slechts eenige
sekonden te laat, om den kapitein zijn been af te bijten,
toen deze in het vaartuig werd geheschen.

Na deze tweede vruchtelooze poging schoot het
monster naar de diepte, en verscheen niet meer. Maar

het liet achter zich een bloedige streep, die bewees
hoe raak de hond gebeten had

— Ik zou er mijn rechter arm aan geven, zei hij, den
Nieuw-Foundlander aanziende, om het kwaad te her-
stellen, dat ik aan dit schoone beest gedaan heb. Gij
gewroken en Napoleon ook, zei hij tot den Indiër.
En schoon zijn wraak een zeer Christelijke geweest
is, toch zal die voor mij een oorzaak zijn van diep
berouw, zoolang ik leef !

VOLNEY BECKNER.

Volney Beckner werd in 't jaar 1748 te Londonderry
in Ierland geboren. Zijn vader was een visscher van
beroep. Hij was zoo arm, dat hij niet in staat was om
zijn zoon geregeld naar school te laten gaan. Maar
wat de jonge Volney daardoor miste werd hem in
zekere mate door het vaderlijke huisonderwijs vergoed.
Dit had natuurlijk wel het meeste betrekking op het
zeemansleven. Vader wees Volney op de edelmoedig-
heid van karakter, volharding in moeilijkheden, tegen-
woordigheid van geest en vaardigheid om zich te behel-
pen en te redden in alle omstandigheden. Volney kon
nog nauwelijks lopen, toen zijn vader hem reeds ge-
leerd had zich te bewegen en zijnen weg te vinden in
het midden der baren, ook dan, wanneer deze het holst
waren. Want de visscher wierp zijn zoon soms van den
achtersteven uit de pink in het water. Hij moedigde
hem dan aan, om zich al zwemmende boven te houden.

En hij kwam het kind slechts dan ter hulp wanneer het met eigen krachten niet verder kon.

Op deze wijze leerde onze jonge gast reeds zeer vroeg de gevaren der zee te overwinnen, en bewoog hij zich spoedig met het grootste gemak en vertrouwen op zee. Ja, als knaapje van vier jaar, was hij reeds in staat zijn vaders vaartuig een uur en nog langer na te zwemmen.

Toen Volney den ouderdom van negen jaar bereikt had, kreeg hij een plaats als jongen op een koopvaardijschip. Hij wist zich in deze betrekking nuttig te maken. Bij noodweer, wanneer de wind geweldig woei, en de zeilen aan rag scheurde en de houten kraken deed, wanneer de regen in stroomen nederviel, was hij nimmer bang in het want. Geen eekhoorn klauterde zóó vlug tegen de steile boomen, als Volney zich opwerkte tegen taggen en raas. En al bevond zich in den top van den hoogsten mast, ook bij de vliegensten storm, dan nog scheen hij evenmin bevreesd als een passagier in de kooi.

Onze kajuitsjongen had volstrekt geen last van ontberingen. Het leven te houden bij scheepsbeschuit waar een bijl bij te pas moest komen om ze in stukken te krijgen ; die beschuit te nuttigen met een schepje modderig water ; slechts half gedekt te zijn met een baaltje van grof laken ; een weinige uren rust te nemen door zich uit te strekken op de bloote planken, en dan plotseling te worden gewekt, wanneer zijn slaap het rustigst was ; ziedaar het dagelijksche leven van

Volney. Maar hij had een sterk gestel. Hij wist van geen kou vatten, kende geen vrees, of geen enkele van de ongesteldheden, uit overvloed van gulzigheid of nietsdoen geboren.

Het was dan ook geen wonder, dat de bekwaamheid, goede aard en eerlijkheid van Volney Beckner hem reeds op zijn twaalfde jaar een bevordering maakte.

De kapitein van het vaartuig, waarop hij voer, stelde hem den anderen jongens ten voorbeeld. Eens zei hij, in de tegenwoordigheid van de geheele bemanning, dat, zoo dit kleine mannetje voortging met zich zoo moedig en verstandig te gedragen, hij er niet aan twijfelde of Volney zou nog eens eene plaats bekleeden vrij wat hooger dan kapitein. De kleine Beckner betoonde zich zeer gevoelig voor dezen lof. Hij trachtte door zijn gedrag de achting en liefde van allen te winnen. En steeds bereid en gewillig om zijne maats bij te staan, wist hij, door zijn buitengewone vlugheid, velen van zijn kameraden uit menig doodsgevaar te redden.

Eens was het schip, waarop Beckner diende, bestemd naar Port-au-Prince, de hoofdstad van Haïti. Volney's vader was mede aan boord. Onder de passagiers bevond zich ook nog een jong meisje, de dochter van een rijk Amerikaansch koopman. Nu gebeurde het, dat dit kind, aan hare kindermeid, die ziek te kooi lag, ontsnapt, stilletjes naar het dek was geloopt. Ze week rond naar de wijde wereld van water om zich heen. Maar door het plotselinge rijzen van het vaartuig werd het duizelig, en viel over boord.

Volney's vader, het ongeval ziende, sprong het wicht achterna, en had het geluk om het meisje in vijf of zes slagen bij het kleed te vatten. Maar, terwijl de oude Beckner met de eene hand naar het schip terug zwom, en met de andere het dronkelingetje aan zijne borst drukte, ontwaarde hij op eens een haai, die recht op hem aankwam. Nu riep de koene zwemmer om hulp. Het gevaar was dringend. Iedereen stormde naar het dek, maar niemand durfde méér te doen; en men vergenoegde zich met eenige vruchteloze geweerschoten op het zeemonster te lossen. Het ondiep zweepte al nader de golven met zijn staart. Met wijd open muil was het gereed om zijn rof te verslinden. Op dit oogenblik dreef kinderliefde een knaap tot datgene, wat sterke, volwassene mannen niet durfden beproeven. De kleine Volney wapende zich met een breeden puntigen sabel; hij wierp zichzelf in het water, snel duikende, wist hij zich onder de haai te plaatsen, dien hij zijn staal tot de helft in 't lijf stak. Dus onverwacht aangevallen en zwaar gewond, verliet het beest zijnen buit en keerde zich tot den knaap. Deze ontving hem met sabelsteken. Het was een hartverscheurend gezicht.

Aan den anderen kant, dààr boven op het dek, de Amerikaan, sidderend voor het lot van zijn dochttertje, aan den anderen kant, dààr beneden in het water, een edelmoedig zeeman, zijn leven wagend voor een kind, dat niet het zijne was. En dan weer de gansche bemanning, vervuld met angst om den zoon, die zijn vader hielp.

De strijd was te ongelijk en geen uitkomst bleef dan een haastige vlucht. Een menigte touwen werden dadelijk toegeworpen aan vader en zoon, en elk van de twee had het geluk er één te grijpen. Reeds waren de zwemmers verscheiden voeten boven water en hoorde men vreugdekreten van: « Daar zijn zij, dààr zijn zij! Zij zijn gered! » Helaas, neen, een slachtoffer althans moest voor de twee andere worden verslonden. Woeënd op het gezicht van de hem ontsnappende prooi, dook de haai diep tot een krachtigen sprong.

Hij schoot omhoog, en verscheurde met de scherpe tanden van zijn wijden muil het hangende lichaam van den moedigen en ongelukkigen jongen. Een gedeelte slechts van het verminkte lijk kwam aan boord. Volney had zijn vader en deze het kind gered!

Maar de knaap bracht het offer van zijn leven.

Nooit vergat men Volney Beckner. En ook onze Vlaamsche kinderen mogen wel eens zijn geschiedenis hooren.

HELD EN HAAI.

En nu nog een, van een jongen en een haai.

Een Deensch zeeman vertelt:

— Toen ik nog voor mijn eigen vaderland als scheepsjongen op een der oorlogsschepen voer, gebeurde het eens, op een reis van Kopenhagen naar Californië, dat wij op de Linie een zeer

grooten haai bij ons roer kregen. Het was helder en stil weer.

Terwijl we zoo met een goeden wind voort voeren, geschiedde het, dat een van die volbloed-matrozen, een oude Amerikaan, die reeds van zijn elfde jaar af op zee gezwalpt had, het ongeluk had van, men weet niet hoe, in het water te vallen. In een oogenblik klonk het alarm op het dek van : « Een matroos over boord. Help ! help ! » Alles geraakte in een geweldige opschudding. En terwijl overste, officieren, stuurman en Jan Rap en zijn maat naar voren liepen om te zien wie het was, sprong eensklaps een blonde knappe, flinke scheepsjongen over boord, met de woorden : « Mijn vader ! Mijn vader ! Ik zal u helpen ! » Het was de zoon van den in het water gevallen Amerikaan. En werkelijk, hij dook den drenkeling na, en haalde hem weer boven water.

Maar ziet ! daar komt de haai toeschieten en denkt hier een van beiden eens aardig voor zijn middagmaal te gebruiken. Doch de zoon, verblijd zijn vader reeds zoover gered te hebben, behoudt zijn tegenwoordigheid van geest. Hij trekt zijn mes en geeft Baas Haai een duchtige schrap over den snuit en het oog. Baas Haai wijkt af. De jeugdige Amerikaan maakt van dit oogenblik gebruik, bindt zijn vader een toegeworpen touw om het middel, en doet hem zoo ophijschen. Maar nauwelijks heeft hij dit gedaan, of daar komt Oom Haai te gemoet. En juist als het monster zich omkeert, om den jongeling te grijpen, geeft deze hem een snee

onder de linker vin, zoodat Oom Haai zich mooi landerig omdraait en in de diepte verdwijnt.

De jongeling vat nu een touw, klimt op, en is thans nog, zoo ik meen, in Engelsche dienst. Zijn naam was William Browneston. Doch van Oom Haai is sedert dien niets meer vernomen

DE LOODS EN DE KAT.

Op den 22sten November 1736 joeg er een vreeselijke storm over de Noordzee en de rivier de Elbe, en vernielde verscheidene naar huis keerende schepen. Daaronder was een groote koopvaarder, die op een bank, dicht bij het eiland Neuwer, reddeloos verloren ging.

De kapitein Hendrik Jonsen genaamd, was een ervaren zeeman, met de kust wel bekend, terwijl zijn volk uit sterke matrozen bestond. Ja, zij hadden zelfs zoo'n ongelyk niet van naderhand te denken, dat misschien ook deze storm wel doorgestaan had kunnen worden, als hun schip maar onder het bestuur van hun kapitein gebleven ware. Doch dit had niet mogen gebeuren..

Volgens de scheepvaart-wet, was het kommando bij het binnenvaren der Elbe aan den rivierloods overgedragen geworden. en zoo rustte nu de verantwoordelijkheid zoowel als het volle gezag op Peter Bulle van Enghaven, tot hiertoe in zijn vak met eere genoemd. Was het inderdaad aan zijn onoplettendheid te wijten, of waren alleen de storm, de duisternis, het mistige

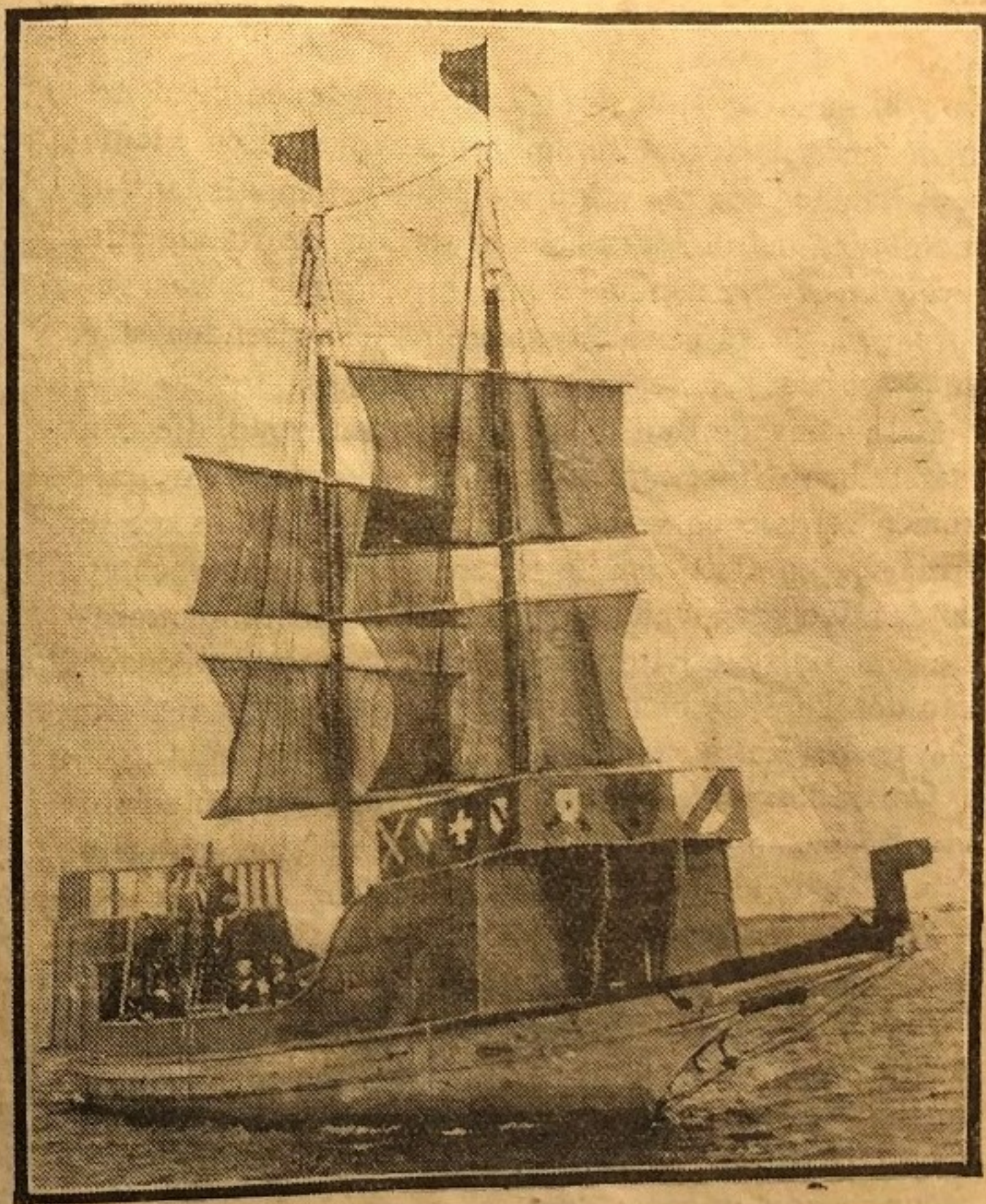
weder de oorzaken van het ongeval ? — dit heeft men nooit kunnen uitmaken. Doch men wierp de schuld op den loods. Toen eindelijk het schip strandde, en hulpeloos op de golven heen en weder geslingerd werd, toen de sterke kabels als bindgaren stuk sprongen, werden de zeelieden wanhopig. Ze schreeuwden dat de dronken loods hen in het verderf gestuurd had. Ze vielen met hun messen op den armen man aan.

Kapitein Janssen, een bedaard en verstandig man, kwam echter met zijn gezag tusschen beiden om het veroordeelde slachtoffer te verlossen.

— Neen, mannen, zei hij, de loods is niet dronken, en ik zal niet toelaten, dat hem één haar gekrenkt worde.

De matrozen staken wel hun messen weg. Maar ze besloten Peter Bull onbarmhartig op het wrak achter te laten, terwijl de kapitein en het volk hun redding in de booten zouden zoeken. Toen ze van boot staken, stond de ongelukkige rivierloods op het dek, handenwringende en smeevende om medegenomen te worden. Maar de kapitein, die, naar wij veronderstellen het wreede besluit van het volk niet had kunnen veranderen, riep hem toe :

— Peter Bull, als gij u zelven vrij voelt van werkelijke schuld, en het God behaagt u uw onwetendheid en nalatigheid in deze te vergeven, zoo kan, en zal Hij u ook, vóór dat het schip ten gronde gaat, nog uitkomst verleen.

Schip uit vroegeren tijd.

En daar stond nu de arme Peter Bull gansch alleen, op het nog kleine overblijfsel van het dek. Elke nieuwe golf nam een stuk van het wrak mede, en deed het in de bruischende waterkolk verdwijnen. Een kleine boot was nog aan het schip vastgebleven en, als laatste redmiddel, liet de loods haar in zee, om daarmede zijn leven te bewaren. Maar vóór hij er nog in was gesprongen, kwam een der masten met daverenden slag naar beneden, en verbrijzelde het bootje.

Lang staardde Bull in den bruisenden vloed, die zijn laatste hoop verslonden had. Toen elke kans van ontkomen verdwenen scheen, voelde hij lust om in zee te springen en alzoo aan de folteringen van het wachten op den dood een einde te maken. Maar juist in het ergste van zijn zielestrijd schoten hem de laatste woorden van den kapitein binnen : « Zoo het God behaagt, Hij kan en Hij zal u redden ».

Op de knieën vallende, smeekte de verlaten schipbreukeling om genade en uitkomst. Hij bad om zijn vrouw en kinderen te mogen terugzien.

Getroost en gesterkt, stond hij op, en zag met nieuwen moed uit naar elk stuk van het wrak, dat hem eenige hoop op redding gaf. Eindelijk een touw grijpende, bond hij zich stevig aan den grooten mast, die los binnen zijn bereik lag en onder de woorden « In Gods naam dan » begaf hij zich met zijn zwakken steun moedig in zee.

Doch juist toen hij op het punt van door een golf ver van het schip afgeslagen te worden, trof een bijna

helsch geluid zijn oor. Op hetzelfde oogenblik sprong de kat van het schip boven een balk waar zij opgeklommen was, naar beneden. Het dier kwam op Bull's hoofd terecht. Ze zette haar klauwen zoo ferm in zijn haar, dat ieder poging om haar weg te krijgen vruchteloos was.

Zonder twijfel had het dierlijk instinkt de kat gewaarschuwd om het zinkende schip te verlaten. Door ingeboren lust tot zelfbehoud wilde ze het laatste menschelijke wezen, dat zich verwijderde, vergezellen. En ze koos diens hoofd, als het hoogste punt boven water om er zich neder te zetten.

Het was natuurlijk een zware en lastige vracht voor den half verdrongen man. Bull deed krachtige, maar vruchteloze moeite om die kwijt te worden. Eindelijk kwam hem de verzoenende gedachte te binnen : « Indien dit stomme dier zulk een vertrouwen stelt in mij, met hoeveel te meer reden moet ik mij dan niet gerust overgeven aan de hulp van God ! »

Gedurende méér dan den halven nacht werd Bull in de monding der Elbe met zijn vreemd hoofddekseel heen en weer geslingerd. Hij was wel in den mast ondersteund, maar kwam even dikwijls onder als boven water, naarmate golf op golf over zijn hoofd brak.

Uitgeput van angst en vermoeienis, gaf hij de hoop

op. Het was pikdonker, hij wist niet of hij het land naderde of verder afdreef.

Eindelijk brak de dag aan, en daarbij weer de eerste schemering van hoop. Toen de storm bedaarde, en Bull om zich heen kon zien, herkende hij duidelijk het strand, waar de golven het stuk mast met zijn dubbele vracht krachtig heen dreven. Zelfs was hij zoo dicht bij de Breekwater-Vuurbaak, dat hij eindelijk twee personen te paard, langs den dijk kon zien voortstappen. Het waren waarschijnlijk strandvonders. (1) Zij zaten te hoog om dadelijk den mast met zijn lading te onderscheiden. Wel zouden zij het luide geroep om hulp hebben kunnen hooren. Maar, hoewel de redding aan den éénen kant nabij scheen, was Peter Bull veel te zwak om zijn stem uit te zetten. Hij kon het gebons en geklots der onstuimige zee niet overschreeuwen.

Nog eens was de laatste vonk van hoop op het punt van te vergaan. Maar op dit beslissende oogenblik, begon de kat zóó vervaarlijk te miauwen, dat de strandvonders opkeken; ze ontdekten spoedig den armen Peter Bull half dood en geheel machteloos.

Zij stegen af, haastten zich hem en de kat op het droge te halen. En door zorg en goede oppassing, be-

(1) Personen die na een storm toezicht uitoefenen, dat aangedreven goederen volgens de wet geborgen worden.

kwamen onze schipbreukelingen nog gelukkig van hun avontuurlijke reis.

Zoo luidt de ware geschiedenis der redding van Peter Bull. De schrikkelijke herinnering aan dezen onvergetelijken nacht, benam hem alle lust om zich weder ter zee te begeven. Hij werd later helper van den strandvoogd der duinen. En in deze betrekking beijverde hij zich, om na iederen storm, die arme schipbreukelingen op te zoeken, welke, te zwak om zelven om hulp te roepen, geen kat op het hoofd hadden, die het voor hen kon doen.

Peter Bull bewaarde den mast als een aandenken aan zijn vreeselijke reis. Geen goud had hem de kat kunnen doen verkoopen. Zonder haar ware hij in het bereik der haven vergaan.

Men zegt dat hij vroom leefde en in vrede en goeden euderdom gestorven is.

JOHN MAYNARD.

John Maynard was stuurman op de Amerikaansche meren. Hij had den naam verworven van een eerlijken en kundigen loods. Op een zomerschen achtermiddag bevond hij zich in die hoedanigheid aan boord van een stoomboot, varende van Detroit op Buffalo. In den tijd, waarvan ik spreek, voerden de booten in die streken slechts zelden sloepen.

Op ééns zag men rook uit het ruim opstijgen, en de kapitein riep uit: « Simpson, ga eens naar onderen,

en zie wat die rook daar beduidt! » Dadelijk komt Simpson terug met een gezicht zoo bleek als de dood, en zegt : « Kapitein, het schip staat in brand ! »

Nu volgt onmiddellijk een algemeene angstkreet van : « Brand ! brand ! de boot staat in brand ! » Oogenblikkelijk wordt de geheele beschikbare manschap aan 't werk gesteld, en werpt men een macht van putsen vol water in den gloed, doch alles te vergeefs ! Er bevinden zich groote hoeveelheden hars en teer aan boord en de pogingen om het vaartuig te redden zijn geheel vruchteloos.

De passagiers bestormen de loods en vragen hem :

— Hoe ver zijn we nog van Buffalo ?

— Zeven mijlen, zegt hij.

— En in hoeveel tijd zijn wij er ?

— In drie kwartier, als wij 't zoo kunnen volhouden.

— Loopen wij gevaar ?

— Hier ja, antwoordt de loods. Ziet maar eens hoe de rook hier uitbreekt ; pakt u weg naar voren, of gij zijt uw leven niet zeker.

Op deze woorden rennen passagiers en bemanning, mannen en vrouwen, kinderen, naar voren, en dringen zich daar in dichte drommen bijeen. John Maynard staat aan het roer. Nu barst de lichte laaie vlam hoog naar boven schietend uit en verrijzen er wolken van rook.

De kapitein roept hem toe, door de spreektrumpet.

— John Maynard !

— Tegenwoordig, kapitein !

— Zijt gij daar aan 't roer ? Hoe stuurt gij op ?

Zuid-Oost ten Oosten, kapitein !

— Leg het dan Zuid-Oostelijk aan en zet ons op den wal.

Dichter en dichter naderde de boot het land. Nu riep de kapitein nog eens :

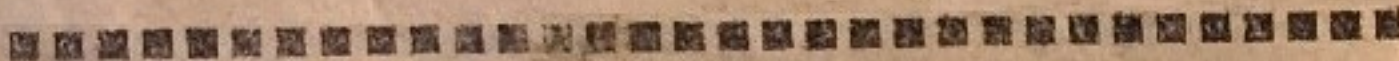
— Kunt ge 't nog vijf minuten langer uithouden. John ?

— Met Gods hulp, ja ! sprak de loods.

Het haar van den ouden man was reeds zijn schedel afgeschroeid ; doch met de handen aan het stuurwiel stond hij daar, onbeweeglijk, als een rots. Hij zette het stoomvaartuig op den wal, elke man, vrouw en kind was behouden : maar alléén John Maynard stortte neer in den brand.

Ieder was gered door den dood van den edelen stuurman.

EINDE.

BERICHT.

In den laatsten tijd werden al onze boekjes
herdrukt. Vraag ze dus bij Uwen gewonen leve-
rancier ofwel rechtstreeks aan den Uitgever:
A. HANS-VAN DER MEULEN, te Contich.

